

5PLUS2

1. Když se doma pohádáme, začnu plakat a žena mě utěšuje

24.11.2023 5plus2 - DITA BRANČÍKOVÁ

strana: 6 rubrika: Česká republika

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** hercem; Ostravě

Kromě talentu má Albert Čuba hodně odvahy, nápadů, štěstí a velký smysl pro humor. Majitel a principál ostravského Divadla Mír před pár lety zariskoval, když se rozhodl proměnit bývalé kino v divadlo. Dnes není představení, které by neměli vyprodané. Úspěch mají i se svými skeči Třech Tygrů na internetu, teď chystají v rámci Divadla Mír také nové seriály. "Díky úspěšným komediím jsme mohli přijít i s těžkým psychologickým dramatem," vysvětluje.

ROZHOVOR ČR / Někdo by to označil jako americký sen. Takzvaně od nuly vybudovat divadlo a poskládat soubor z vlastních studentů, který kamkoliv přijede, má plné hlediště. Přitom humor Alberta Čuby, Štěpána Kozuba a dalších není pro každého. "Spousta lidí ví, co jsou Tři Tygři, a znají je, a to, že jsme schopni vyprodat sál, kamkoliv přijedeme, že lidé jsou nadšeni, to je úspěch," říká principál Albert Čuba, pro nějž jsou všechny tyto výsledky přesto teprve jakýmsi startem. "Vypadá to, že jsme došli do cíle, že už není kam jít. Ale naopak, teď jsme vystartovali a cíl je ještě daleko," ujišťuje.

* Před pár týdny jste znovu otevřeli vaše zrekonstruované Divadlo Mír. Dokázal jste si představit třeba před deseti lety, že byste si koupil a provozoval vlastní divadlo?

Mám velkou představivost, takže ano, představoval jsem si vlastní divadlo... Nebo takhle, já jsem si to cíleně před deseti lety nepředstavoval, ale pokud mě někdy taková myšlenka náhodou napadla, tak mi určitě nepřišla nerealizovatelná.

* Jak jste vůbec na ten nápad přišel a kde jste na to našel prostředky?

Byla to velmi dlouhá cesta, velmi dlouhý příběh. Na začátku jsem šel do osobního úvěru s manželkou a museli pomoci i rodiče. V budově jsme byli nejdříve v podnájmu, i částka byla nižší, ale postupně se zvyšovala. A až po nějaké době, když už jsme byli schopni platit nájem, tak banky uznaly, že budeme schopni splácet úvěr. Celé to trvalo nějaké dva tři roky.

* Čím je vaše divadlo unikátní, tedy kromě hereckého ansámblu a repertoáru?

Samozřejmě je jedinečné obsahem a herci, jak sama říkáte, ale unikátní je i ta stavba samotná. Původně to bylo kino, takže být je to skoro komorní divadlo pro 339 diváků, tak jeviště je velmi široké. Vlastně asi nejširší v Ostravě. Ten prostor sám o sobě, akustika, že to bylo kino, všechno je to unikátní. Ale samozřejmě, my to unikátně naplňujeme, tím pádem i diváci jsou unikátně naplněni, takže je to vlastně takové unikum pro Ostravu.

* Na kterou hru nebo projekt v divadle jste nejvíc pyšný?

Na to je velmi, velmi těžké odpovědět, protože nechci jmenovat konkrétní inscenace, to by asi nebylo fér. Mohu ale říct, že jsme hrdí a pyšní na představení Bull, což nebyla komedie, ale těžké psychologické drama, které jsme hráli v roce 2019, a přesto se nám podařilo vyprodat všechny reprízy. Abychom ho ale mohli uvést, museli jsme si na něj nejdříve takzvaně vydělat komediemi. Proto jsem na tohle představení nejvíce hrdý, protože tomu předcházely ty úspěšné komedie, abychom si mohli dovolit zahrát něco vážného.

* Byl i nějaký přešlap, že byste neměli vyprodané hlediště?

Ne. Na začátku jsme samozřejmě trochu bojovali s tím, aby se představení vyprodalo, to bylo ale v době, kdy Divadlo Mír ještě nemělo to jméno, které má teď. Tenkrát jsme si ho teprve budovali, takže to je logické, ale vyložený přešlap tohoto typu nebyl. Zatím.

* Na co se mohou diváci Divadla Mír těšit v této sezoně?

Budeme mít 11. listopadu (rozhovor vznikl několik dní před tímto datem, pozn. red.) premiéru představení Česká kletba, což je super hra v režii Davida Vyhnánka. A v této sezoně chystáme ještě další dvě nové divadelní komedie a aktuálně také dva nové komediální seriály, které diváci uvidí na MírPlay a YouTube – Krematorium a Hansův svět. Přičemž Krematorium bude mít premiéru už v prosinci.

* Kromě role principála, herce, komika, režiséra nebo producenta ve vás tkví také výrazný literární talent. Co všechno už jste vyndal

ze šuplíku a co si tam ještě schováváte?

Schovávám toho hodně, vyndal jsem ze šuplíku v podstatě jednu věc a jednu věc jsem potom napsal. Aktuálně spíše řeším, jestli a co psát. Ale to je na delší rozhovor na téma "já a literatura". Je to složitější, protože tím, že jsem herec a navíc už trošku známý, tak to není úplně běžné. Čtenáři totiž mají trošku předsudky vůči hercům, kteří se rozhodli psát literaturu, což je logické, já je mám také. Sám to vnímám jako čtenář i jako autor. Pokud je nějaká reakce na to, co jsem napsal, tak je to většinou v duchu: No tak on, i když je herec, tak také napsal... A začínat znovu pod pseudonymem, na to také úplně nemám energii. Takže teď spíše bloumám a hledám po polích literatury.

* Máte na svém kontě tři knihy – Mlok 2005, Herec k nepřežití a Ocelové srdce. O čem jsou?

Mlok 2005 je sbírka povídek, kterou vydává společnost, co uděluje ceny Karla Čapka za nejlepší sci-fipovídky. Takže to není název románu, jen jsem v té sbírce měl jednu krátkou povídku. Už je to ale hrozně dávno. Herec k nepřežití je taková noveleta o herci, který se stane úspěšným, i když nemá talent. A Ocelové srdce je temný thriller, jenž se odehrává v takovém škaredém městě.

* Nemůžeme nezmínit Tři Tygry, také velmi úspěšný projekt, který vznikl díky vám. Vybavíte si ten první moment, kdy vás napadlo vytvořit se Štěpánem Kozubem a spol. vůbec jakékoliv uskupení? A pamatujete si, jak na to kluci tenkrát reagovali? Přece jen jste byl jejich učitel...

V podstatě si ten moment nevybavím, protože to nebyl jeden moment, ale byl to dlouhodobější proces, kdy jsem přemýšlel nad tím, že bych chtěl udělat nějakou komediální show. V ní by se improvizovalo, ale byly by tam i připravené věci. Ve chvíli, kdy jsem byl takhle mentálně nastavený, jsem začal učit, a tam jsem kluky potkal. Takže jsem jim o tom řekl, oni pokývali hlavami a pak to zase asi půl roku spalo. A poté jsem narazil na tehdy nově otevíraný klub Heligonka, což se pospojovalo s tou mojí touhou něco takového udělat. Všechno je dlouhodobý proces, není to dílo okamžiku, že si člověk řekne: A teď to budu dělat.

* Proč jste si vybral zrovna tyto kluky?

Kluky jsem si vybral podle toho, že byli dobří, vtipní, srandovní a něco dělali. Protože kromě toho, že jsem je učil, jsem viděl i záznam jejich vystoupení a přišli mi velmi vtipní. A když už sami něco tvořili, tak jsem je musel oslovit.

* Co považujete za největší úspěch Tří Tygrů?

Největší úspěch je asi to jméno, které Tři Tygři ve společnosti mají. To nemyslím obecně v celé české společnosti, to zas jako určitě ne. Ale to, že spousta lidí ví, co jsou Tři Tygři, a znají je, a to, že jsme schopni vyprodat sál, kamkoliv přijedeme, a že jsou lidé nadšení... Samozřejmě respektuji to, že spoustě lidem ten humor není blízký. Ale to je v pořádku, tak to prostě je. Takže jsem hrd a pyšen na celkový úspěch.

* Ve vašich skecích nemáte problém se zesměšnit, vzájemně se urazit, ztrapnit se. Měl jste to tak vždycky i v životě, nebo je to "role", do které se obléknete při vstupu na jeviště, před kameru?

To asi není jen role, jsem schopný si udělat sám ze sebe legraci kdykoliv, kdekoliv a před kýmkoliv, nemám s tím problém. Podstatné je, že mé okolí pozná, kdy legrace končí, takže to je také asi docela důležitá věc. Myslím si, že schopnost udělat si legraci sám ze sebe je základní princip každého komika, je to základ humoru.

* Objevil jste se už v řadě filmů, kde se ale cítíte nejlíp? Když blbnete s kluky, když hrajete dramatickou roli na jevišti, nebo když jste na place při natáčení nějakého kino filmu?

Myslím si, že jsem duší divadelník, takže práce v divadle je pro mě nejvíc směrodatná, nejvíc naplňující a nejvíc mě těší. A to ať už stojím na jevišti jako herec, jako kolega kamarádů, anebo třeba režíruju, píšu divadelní hru nebo produkuju divadelní představení. Tohle všechno jsou věci, které mě baví úplně nejvíc. Ty ostatní záležitosti jsou takový velmi příjemný koníček, jemuž se mohu občas věnovat, což je fajn, ale divadlo je pro mě na prvním místě.

* A co se týče šéfování, kde se cítíte nejsilněji?

Asi jako šéf divadla, jako producent. To je pro mě taková nejděčnější role, protože jde o to, spojit ty správné lidi, rozdat úkoly a pak kontrolovat, že všechno probíhá, jak má. Co se týče režie, tak tam jsem přeci jenom trošku, nechci říct, nejistý. Je to už konkrétní zodpovědnost, protože když se to nepovede, tak je to prostě vaše vina, ničí jiná. Jako pro herce je to pro mě spíše odpočinek.

* Máte opravdu velký umělecký rozptyl. Rozhodí vás ještě dneska něco?

Co se týče umění nebo živých vystoupení, tak asi úplně ne. Někdy možná třeba nastoupí třeba během natáčení, když se setkám s kolegou, se kterým jsem se nikdy neseťkal, ale už to není, co to bývalo. Za ty roky jsem si asi už zvykl na ledacos.

* Letos jste oslavil čtyřicítku, cítíte to jako nějaký zlom?

"No comment." Odmítám se o svém věku bavit a vůbec s tím nemám problém a dost už, ticho, další otázku prosím! (smích)

* Vaše žena je lékařka. Jak funguje vztah vytíženého umělce a jistě také vytížené ženy?

Vlastně to funguje úplně skvěle, protože každý máme jiné starosti, a protože nejsou společné, co se týče práce, tak jsme schopni jeden druhého vyslechnout. Zároveň se doma setkáváme relativně málo, takže nemáme čas se pohádat. A když se pohádáme, tak začnu plakat, žena mě začne utěšovat, takže to je všechno vlastně dobré. Vlastně ideální spojení.

* A co vaše děti, mají tendence vyrazit ve šlápějích jednoho, nebo druhého rodiče?

To asi ještě vůbec netuším. Děti mají momentálně jiné starosti, ale nevypadá to, že by aktuálně šli v našich šlápějích.

* Vypadá to ale, že jste si splnil snad každý sen, který může člověk mít. Máte ještě nějaký nesplněný?

Já mám snů! Vždycky říkám, že Divadlo Mír je úplný začátek. Vypadá to, že jsme došli do cíle, že už není kam jít. Ale naopak, teď jsme vystartovali a cíl je ještě daleko.

Albert Čuba * Narodil se 8. července 1983 v Třinci. * Vystudoval Janáčkovu konzervatoř v **Ostravě**. * Je nejen **hercem** a komikem, ale také režisérem, spisovatelem a scenáristou. V roce 2017 založil ostravské Divadlo Mír, v němž i sám hraje. * Se Štěpánem Kozubem, Robinem Ferrem a Vladimírem Polákem tvoří improvizální show Tři Tygři, scénkami se proslavili i na YouTube. * Společně natočili v roce 2022 bláznivou komedii Tři Tygři ve filmu: JACKPOT. * Napsal knihy Herec k nepřezítí (2020) a Ocelové srdce (2022). * Je ženatý, má dvě děti. Jsem duší divadelník, práce v divadle je pro mě nejvíc naplňující a nejvíc mě těší.

Když se doma pohádáme, začnu plakat a žena mě utěšuje

Kromě talentu má **Albert Čuba** hodně odvahy, nápadů, štěstí a velký smysl pro humor. **Majitel a principál ostravského Divadla Mír** před pár lety zariskoval, když se rozhodl proměnit bývalé kino v divadlo. Dnes není představení, které by neměli vyprodané. Úspěch mají i se svými skeči Třech Tygrů na internetu, teď chystají v rámci Divadla Mír také nové seriály. „**Díky úspěšným komediím jsme mohli přijít i s těžkým psychologickým dramatem,**“ vysvětluje.

5plus2
ROZHOVOR

■ DITA BRANČIKOVÁ

ČR | Někdo by to označil jako americký sen. Takzvaně od nuly vybudovat divadlo a poskládat soubor z vlastních studentů, který kamkoliv přijede, má plné hlediště. Přitom humor Alberta Čuby, Štěpána Kozuba a dalších není pro každého. „Spousta lidí ví, co jsou Tři Tygři, a znají je, a to, že jsme schopni vyprodát sál, kamkoliv přijedeme, že lidé jsou nadšení, to je úspěch,“ říká principál Albert Čuba, pro nějž jsou všechny tyto výsledky přesto teprve jakýmsi startem. „Vypadá to, že jsme došli do cíle, že už není kam jít. Ale naopak, teď jsme vystartovali a cíl je ještě daleko,“ ujišťuje.

Před pár týdny jste znovu otevřeli vaše zrekonstruované Divadlo Mír. Dokázal jste si představit třeba před deseti lety, že byste si koupil a provozoval vlastní divadlo?

Mám velkou představivost, takže ano, představoval jsem si vlastní divadlo... Nebo takhle, já jsem si to cíleně před deseti lety nepředstavoval, ale pokud mě někdy taková myšlenka náhodou napadla, tak mi určitě nepřišla nerealizovatelná.

Jak jste vůbec na ten nápad přišel a kde jste na to našel prostředky?

Byla to velmi dlouhá cesta, velmi dlouhý

příběh. Na začátku jsem šel do osobního úvěru s manželkou a museli pomoci i rodiče. V budově jsme byli nejdříve v podnájmu, i částka byla nižší, ale postupně se zvyšovala. A až po nějaké době, když už jsme byli schopni platit nájem, tak banky uznaly, že budeme schopni splácet úvěr. Celé to trvalo nějaké dva tři roky.

Čím je vaše divadlo unikátní, tedy kromě hereckého ansámblu a repertoáru?

Samozřejmě je jedinečné obsahem a herci, jak sama říkáte, ale unikátní je i ta stavba samotná. Původně to bylo kino, takže byl je to skoro komorní divadlo pro 339 diváků, tak jeví se je velmi široké. Vlastně asi nejširší v Ostravě.

Ten prostor sám o sobě, akustika, že to bylo kino, všechno je to unikátní. Ale samozřejmě, my to unikátně naplňujeme, tím pádem i diváci jsou unikátně naplnění, takže je to vlastně takové unikum pro Ostravu.

Na kterou hru nebo projekt v divadle jste nejvíce pyšný?

Na to je velmi, velmi těžké odpovědět, protože nechci jmenovat konkrétní inscenace, to by

asi nebylo fér. Mohu ale říct, že jsme hrdí a pyšní na představení Bull, což nebyla komedie, ale těžké psychologické drama, které jsme hráli v roce 2019, a přesto se nám podařilo vyprodát všechny reprízy. Abychom ho ale mohli uvést, museli jsme si na něj nejdříve takzvaně vydělat komediemi. Proto jsem na tohle představení nejvíce hrdý, protože tomu předcházely ty úspěšné komedie, abychom si mohli dovolit zahrát něco vážného.

Byl i nějaký přešlap, že byste neměli vyprodané hlediště?

Ne. Na začátku jsme samozřejmě trochu bojovali s tím, aby se představení vyprodalo, to bylo ale v době, kdy Divadlo Mír ještě nemělo to jméno, které má teď. Tenkrát jsme si ho teprve budovali, takže to je logické, ale vyložený přešlap tohoto typu nebyl. Zatím.

Na co se mohou diváci Divadla Mír těšit v této sezoně?

Budeme mít 11. listopadu (rozhovor vznikl několik dní před tímto datem, pozn. red.) premiéru představení Česká kletba, což je super hra v režii Davida Vyhánka. A v této sezoně chystáme ještě další dvě nové divadelní komedie a aktuálně také dva nové komediální seriály, které diváci uvidí na MírPlay a YouTube – Krematorium a Hansův svět. Přičemž Krematorium bude mít premiéru už v prosinci.

Kromě role principála, herce, komika, režiséra nebo producenta ve vás tkví také výrazný literární talent. Co všechno už jste vydal ze šuplíku a co si tam ještě schováváte?

Schovávám toho hodně, vydal jsem ze šuplíku v podstatě jednu věc a jednu věc jsem potom napsal.

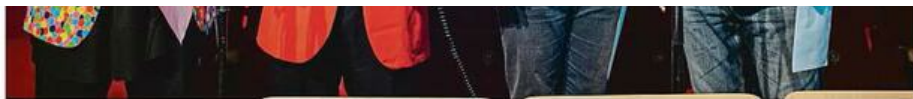

FOTO | JAN LIPOVSKÝ

Albert Čuba

- Narodil se 8. července 1983 v Třinci.
- Vystudoval Janáčkovu konzervatoř v Ostravě.
- Je nejen hercem a komikem, ale také režisérem, spisovatelem a scenáristou. V roce 2017 založil ostravské Divadlo Mír, v němž i sám hraje.
- Se Štěpánem Kozubem, Robinem Ferrem a Vladimírem Polákem tvoří improvizáční show Tři Tygři, scénkami se proslavili i na YouTube.
- Společně natočili v roce 2022 bláznivou komedii Tři Tygři ve filmu: JACKPOT.
- Napsal knihy Herec k nepřezítí (2020) a Ocelové srdce (2022).
- Je ženatý, má dvě děti.

Aktuálně spíše řeším, jestli a co psát. Ale to je na delší rozhovor na téma „já a literatura“. Je to složitější, protože tím, že jsem herec a navíc už trochu známý, tak to není úplně běžné. Čtenáři totiž mají trochu představy vůči hercům, kteří se rozhodli psát literaturu, což je logické, já je mám také. Sám to vnímám jako čtenář i jako autor. Pokud je nějaká reakce na to, co jsem napsal, tak je to většinou v duchu: No tak on, i když je herec, tak také napsal... A začít znovu pod pseudonymem, na to také úplně nemám energii. Takže teď spíše bloumám a hledám po polích literatury.

Máte na svém kontě tři knihy – Mlok 2005, Herec k nepřežití a Ocelové srdce. O čem jsou?

Mlok 2005 je sbírka povídek, kterou vydává společnost, co uděluje ceny Karla Čapka za nejlepší sci-fi povídky. Takže to není název románu, jen jsem v té sbírce

„ Jsem duší divadelník, práce v divadle je pro mě nejvíc naplňující a nejvíc mě těší.

měl jednu krátkou povídku. Už je to ale hrozně dávno. Herec k nepřežití je taková noveleta o herci, který se stane úspěšným, i když nemá talent. A Ocelové srdce je temný thriller, jenž se odehrává v takovém škaredém městě.

Nemůžeme nezmínit Tři Tygry, také velmi úspěšný projekt, který vznikl díky vám. Vybavíte si ten první moment, kdy vás napadlo vytvořit se Štěpánem Kozubem a spol. vůbec jakékoliv uskupení? A pamatujete si, jak na to kluci tenkrát reagovali? Přece jen jste byl jejich učitel...

V podstatě si ten moment nevybavím, protože to nebyl jeden moment, ale byl to dlouhodobější proces, kdy jsem přemýšlel nad tím, že bych chtěl udělat nějakou komediální show. V ní by se improvizovalo, ale byly by tam i připravené věci. Ve chvíli, kdy jsem byl takhle mentálně nastavený, jsem začal učit, a tam jsem kluky potkal. Takže jsem jim o tom řekl, oni pokývali hlavami a pak to zase asi půl roku spa-

lo. A poté jsem narazil na tehdy nově otevřený klub Heligonka, což se pospojovalo s tou mojí touhou něco takového udělat. Všechno je dlouhodobý proces, není to dílo okamžiku, že si člověk řekne: A teď to budu dělat.

Proč jste si vybral zrovna tyto kluky?

Kluky jsem si vybral podle toho, že byli dobří, vtipní, srandovní a něco dělali. Protože kromě toho, že jsem je učil, jsem viděl i zájem jejich vystoupení a přišli mi velmi vtipní. A když už sami něco tvořili, tak jsem je musel oslovit.

Co považujete za největší úspěch Tři Tygři?

Největší úspěch je asi to jméno, které Tři Tygři ve společnosti mají. To nemyslím obecně v celé české společnosti, to zas jako určitě ne. Ale to, že spousta lidí ví, co jsou Tři Tygři, a znají je, a to, že jsme

schopni vyprodat sál, kamkoliv přijedeme, a že jsou lidé nadšeni... Samozřejmě respektují to, že spousta lidí ten humor není blízky. Ale to je v pořádku, tak to prostě je. Takže jsem hrd a pyšen na celkový úspěch.

Ve vašich skecích nemáte problém se zesměšnit, vzájemně se urazit, ztrapnit se. Měl jste to tak vždycky i v životě, nebo je to „role“, do které se obléknete při vstupu na jeviště, před kameru?

To asi není jen role, jsem schopný si udělat sám ze sebe legraci kdykoliv, kdekoliv a před kýmkoliv, nemám s tím problém. Podstatné je, že mě okolí pozná, kdy legrace končí, takže to je také asi docela důležitá věc. Myslím si, že schopnost udělat si legraci sám ze sebe je základní princip každého komika, je to základ humoru.

Objevil jste se už v řadě filmů, kde se ale cítíte nejlíp? Když bibnete s kluky, když hraje dramatickou roli na jeviš-

ti, nebo když jste na place při natáčení nějakého kina filmu?

Myslím si, že jsem duší divadelník, takže práce v divadle je pro mě nejvíc směřovatelná, nejvíc naplňující a nejvíc mě těší. A to ať už stojím na jevišti jako herec, jako kolega kamarádů, anebo třeba režisuru, píšu divadelní hru nebo produkuju divadelní představení. Tohle všechno jsou věci, které mě baví úplně nejvíc. Ty ostatní záležitosti jsou takový velmi příjemný koníček, jemuž se mohu občas věnovat, což je fajn, ale divadlo je pro mě na prvním místě.

A co se týče šéfování, kde se cítíte nejsilnější?

Asi jako šéf divadla, jako producent. To je pro mě taková nejdůležitější role, protože jde o to, spojit ty správné lidi, rozdat úkoly a pak kontrolovat, že všechno probíhá, jak má. Co se týče režie, tak tam jsem přeci jenom trochu, nechci říct, nejistý. Je to už konkrétní zodpovědnost, protože když se to nepovede, tak je to prostě vaše vina, ničí jiná. Jako pro herce je to pro mě spíše odpočinek.

Máte opravdu velký umělecký rozptyl. Rozhodí vás ještě dneska něco?

Co se týče umění nebo živých vystoupení, tak asi úplně ne. Někdy možná třeba nastoupí třeba během natáčení, když se setkám s kolegou, se kterým jsem se nikdy nesešel, ale už to není, co to bývalo. Za ty roky jsem si asi už zvykl na ledacos.

Letos jste oslavil čtyřicítku, cítíte to jako nějaký zlom?

„No comment.“ Odmítám se o svém věku bavit a vůbec s tím nemám problém a dost už, ticho, další otázku prosím! (smích)

Vaše žena je lékařka. Jak funguje vztah vytíženého umělce a jistě také vytížené ženy?

Vlastně to funguje úplně skvěle, protože každý máme jiné starosti, a protože nejsou společné, co se týče práce, tak jsme schopni jeden druhého vyslechnout. Zároveň se doma setkáváme relativně málo, takže nemáme čas se pohádat. A když se pohádáme, tak začnu plakat, žena mě za-

Štěpán Kozub, Robin Ferro, Albert Čuba a Vladimír Polák alias Tři Tygři bavi v divadle, ve filmu i v internetových skecích. Jak ale vzniklo jejich poměrně neobvyklé jméno, které jaksi pomíjí fakt, že jde o čtyři a nikoliv tři komiky? „Věděl jsem, že potřebujeme zapamatovatelné jméno. Něco, s čím se divák ztotožní vizuálně i uchem. Dvojitě ‚ř‘ v názvu je zvukové, výrazné,“ vysvětloval Albert Čuba pro Magazin DNES.

FOTO | JAN LIPOVSKÝ

čne utěšovat, takže to je všechno vlastně dobré. Vlastně ideální spojení.

A co vaše děti, mají tendence vyrazit ve šlépějích jednoho, nebo druhého rodiče?

To asi ještě vůbec netuším. Děti mají momentálně jiné starosti, ale nevypadá to, že by aktuálně šli v našich šlépějích.

Vypadá to ale, že jste si splnil snad každý sen, který může člověk mít. Máte ještě nějaký nesplněný?

Já mám snů! Vždycky říkám, že Divadlo Mír je úplný začátek. Vypadá to, že jsme došli do cíle, že už není kam jít. Ale naopak, teď jsme vystartovali a cíl je ještě daleko.

« zpět na začátek